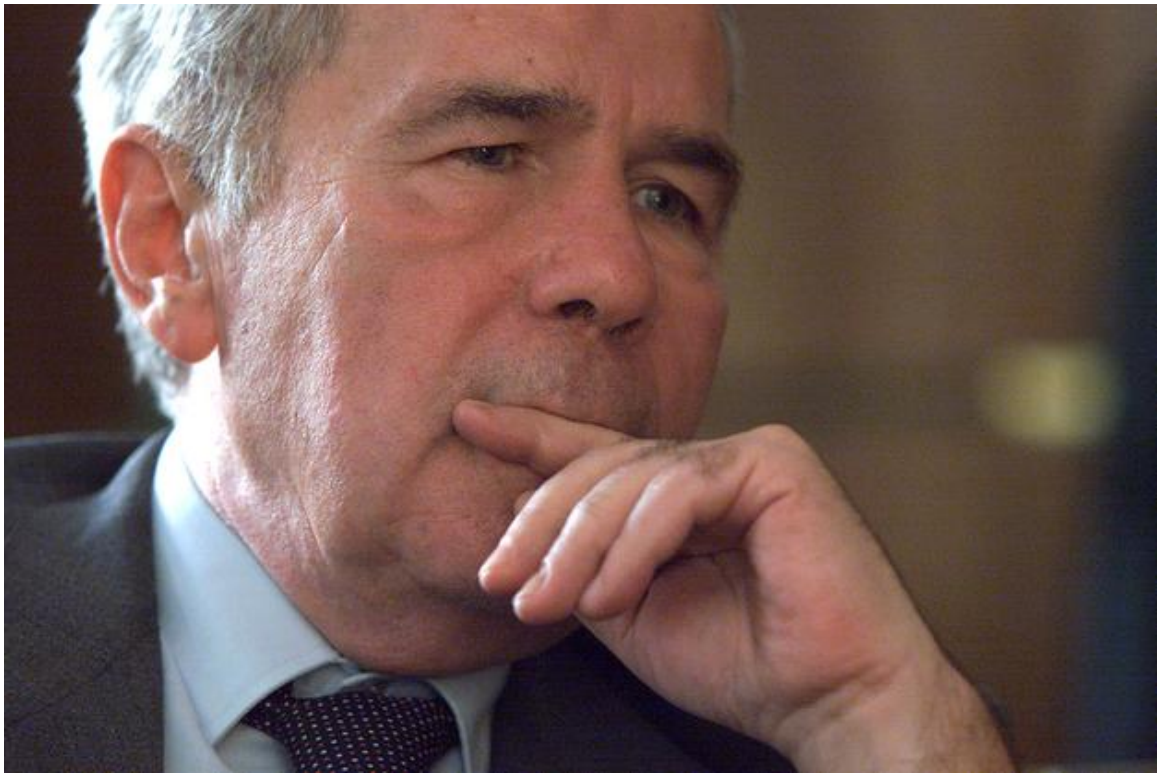
Horn Gyula (1932–2013)



Horn Gyula, a harmadik Magyar Köztársaság 1994 és 1998 közötti miniszterelnöke 1932. július 5-én született Budapesten.

1948-ban a dolgozók esti iskoláján szakérettségi vizsgát tett. Ezt követően a Szovjetunióban végzett felsőfokú tanulmányokat. 1954-ben a Rosztovi Közgazdasági és Pénzügyi Főiskolán szerzett diplomát, 1970-ben elvégezte a Magyar Szocialista Munkáspárt (MSZMP) Politikai Főiskoláját is. 1977-ben elnyerte a közgazdaságtudomány kandidátusa címet.

1954-1959-ig a Pénzügyminisztériumban dolgozott főelőadóként.

1956. október-novemberben nemzetőr volt, majd 1956 decemberétől 1957 júniusáig az MSZMP KB felkérésére a karhatalmi őrszolgálatnál volt állományban.

A Külügyminisztériumban 1959-ben a szovjet osztályon attasé rangban kezdett dolgozni. Bulgáriai, jugoszláviai külszolgálata alatt nagykövetségi titkári, később tanácsosi rangban tevékenykedett.

1969-től kezdődően 16 éven keresztül az MSZMP KB Külügyi osztályán dolgozott. Politikai munkatárs, konzultáns, osztályvezető-helyettes, majd egy évig osztályvezető volt. 1985-ben került vissza a külügyi tárcához, négy évig volt külügyminisztériumi államtitkár, miközben 1987-88-ban tagja volt a Minisztertanács Nemzetközi Gazdasági Kapcsolatok Bizottságának is.

A nyolcvanas évek végétől az MSZMP-n belüli reformszárny tagjaként tartották számon, a külkapcsolatokról vallott és külföldi tárgyalópartnereivel folytatott megbeszélésein meg is fogalmazott nézetei nyomán az a vélemény alakult ki róla, hogy felkészült, felvilágosult gyakorlati szakember.

1989 májusától 1990 májusáig a Németh-kormány külügyminisztere volt, nevéhez fűződött a diplomáciai kapcsolatok felvétele Dél-Koreával, Izraellel, a Vatikánnal és a Dél-afrikai Köztársasággal.

1989. június 27-én ő volt az, aki osztrák kollégájával ünnepélyesen átvágta a vasfüggönynek nevezett műszaki határzár szögesdrótját, valamint bejelentette, hogy 1989. szeptember 11-től a magyar hatóságok átengedik a nyugati határon a Német Demokratikus Köztársaság (NDK) azon állampolgárait, akiket Ausztria vízum nélkül hajlandó fogadni. A határ október 7-ig állt nyitva. A döntés bejelentésekor mintegy hatvanezer keletnémet volt Magyarországon. Ez a határnyitás jelentős lépésnek bizonyult később a német újraegyesítés folyamatában.

Előkészítette és 1990 márciusában ő írta alá a magyar-szovjet csapatkivonási megállapodást. Már ebben az időszakban felvetette Magyarország lehetséges NATO-tagságának témáját, illetve az Európai Unióhoz való távlati csatlakozás kérdését.

1954-56 között a Magyar Dolgozók Pártja, 1956-1989-ig az MSZMP tagja volt. 1985-89-ig az MSZMP KB, 1988-89-ig az MSZMP Politikai Intéző Bizottsága tagjaként is tevékenykedett.

1989 októberében egyike volt a Magyar Szocialista Párt (MSZP) alapítóinak. 1989 októberétől tagja az MSZP Országos Elnökségének, 1990 májusától 1998 szeptemberéig a párt elnöke volt.

1990-től 2010-ig volt tagja az Országgyűlésnek, 2007 szeptembere óta azonban, betegsége miatt, nem vett részt a parlament munkájában. 1990 májusától 1993. januári lemondásáig az Országgyűlés külügyi bizottságának elnöki tisztét is ellátta.

1994. július 15-én - mint a választásokon győztes párt vezetőjét - az Országgyűlés miniszterelnökké választotta, s e tisztséget 1998. július 6-ig látta el. Az ő kormánya fogadta el és hajtotta végre a gazdaság szanálása érdekében az akkori pénzügyminiszterről elnevezett Bokros-csomagot, amely hozzájárult ahhoz, hogy Magyarország elkerülte a fenyegető pénzügyi csődöt, és az ország gazdasága viszonylag rövid időn belül növekedési pályára állt. Az ellenzék akkor is, később is azzal bírálta a csomagot, hogy a magyar társadalomnak indokolatlanul magas árat kellett fizetnie a gazdasági korrekcióért.

1998-ban az MSZP elvesztette a országgyűlési választásokat, ő az országos lista vezetőjeként szerzett ismét országgyűlési mandátumot. A választási vereséget követően 1998 szeptemberében, az MSZP VI. kongresszusán lemondott pártelnöki tisztéről.

1990-1995 között, öt éven át volt tagja a Svéd Nemzetközi Békekutató Intézet (SIPRI) Igazgató Tanácsának. 1996-tól 2003-ig a Szocialista Internacionálé alelnökeként tevékenykedett.

A szocialista párt éléről való távozása nem jelentette azt, hogy visszavonult volna a belpolitikából. Pártfórumok rendszeres előadója volt országszerte, és volt miniszterelnökként is gyakorta hallatta véleményét a magyar belpolitikai helyzetről.

Medgyessy Péter miniszterelnök 2002-ben az európai uniós ügyekben illetékes különmegbízottjának nevezte ki őt. A 2004-es európai parlamenti választások során az MSZP listájának 2. helyén szerepelt, de

már a szavazást megelőzően bejelentette, hogy magát a képviselőséget nem vállalja.

Életéről két könyvben, az 1991-ben kiadott Cölöpökben, majd az 1999-ben megjelent Azok a kilencvenes évek címűben vallott.

Külpolitikai munkásságának elismeréseként 1990-ben a német Stresemann Társaság aranyéremmel tüntette ki, s szintén 1990-ben az európai egyesülés érdekében kifejtett tevékenységéért elnyerte a nemzetközi Károly-díjat. A német újraegyesítés elősegítéséért 1991-ben Solingen az Éles Penge-díjat, 1992-ben Bonn városa a német szabadkőművesek humanitárius nagydíját adományozta számára.

A német ARD televízió 26. Arany Európa-díjainak 1994. végi átadásán politikai különdíjat kapott az egykori Kelet-Nyugat-Európa között lévő vasfüggöny lebontásában vállalt szerepéért. 1995-ben Kassel városában a Prizma polgári díjat vehette át a német egység megteremtése érdekében vállalt szolgálataiért.

Munkásságát számos további díjjal, kitüntetéssel ismerték el, többek között 2005-ben a bajorországi Memmingenben Szabadság-díjjal tüntették ki a német újraegyesítésben játszott szerepéért. Ugyanebben az évben megkapta a Nagy Arany Érdemrend a Szalaggal az Osztrák Köztársaság Szolgálatáért kitüntetést.

Forrás: MTI| 2013. június 19.
http://nol.hu/belfold/meghalt_horn_gyula